Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 58 (618) * joi 26 septembrie 1957 * 8 pag. 30 bani

PIONIERI ŞI ŞCOLARI! Participați cu toții la „Concursul celor isteți"

Problemele în pagina 8-a

VEŞTI

De la cititorii noştri

Şcoala a început. Cînd am păşit pe coridoarele şcolii parcă-ți era milă să calci. Ce curățenie... Dar nu aveți grijă, ne scrie Rusu Constanța din Bacău, pionierii şcolii noastre vor şti s-o păstreze.

O data cu noi a sosit la şcoală şi un nou elev. Un elev al... colțului viu — ariciul. Pionierii din comuna Truşeşti, regiunea Suceava, ne scrie Gavrilescu Eugen l-au adus la şcoală şi il vor îngriji.

Ionescu Angela şi toată clasa a VII-a de la Şcoala nr. 2 din Tr. Severin sînt tare bucuroase — vor învăța limba franceză. De la prima oră ele au şi îndrăgit această materie nouă.

Au trecut doar cîteva zile, ne scrie Vasiliu Florin din Bacău, dar conduşi de tovarăşii profesori am şi început să facem călătorii în vremuri străvechi, în vremuri prezente.

Sînt atît de bucuros... Istoria e doar pasiunea mea.

În şcoala noastră, ne scrie Rodica Bordeianu din comuna Fundeni regiunea Bucureşti am ajutat şi noi la curățenie. Fetele au tăiat buruienile din curte, iar băieții au făcut un trotuar din cărămidă.

La noi, ne scrie corespondenta Leana Podoleanu din Comăneşti n-a lipsit nimeni pînă acum. Fiecare elev era în banca lui. Anul acesta la limba rusă avem un tovarăş profesor nou. Ne pare rău după fosta noastră profesoară, dar tocmai pentru că o iubim, chiar din prima oră ne-am străduit să-i arătăm tot ce ştim noului nostru profesor.

Griji şi iar griji...

Odată cu deschiderea şcolii am început să ne gîndim şi la alegerile pionereşti care se apropie.

Pentru ca toți pionierii să fie pregătiți am înființat o gazetă de perete specială unde sînt expuse articole despre alegerea activelor pionereşti, despre calitățile pe care trebuie să le îndeplinească un bun conducător. Pentru că fac parte din colectivul de conducere al unității, abia aştept aceste alegeri, să văd dacă colegii mai au încredere în mine...

TABAC ALEXANDRINA
comuna Soldanu
raionul Oltenița

Nu e rău cînd vine toamna...

Nărăvuri vechi în noul an şcolar

Ca să fiu scurt, iată care mi-au fost gîndurile atunci cînd, cu cîteva zile în urmă, am luat trenul şi m-am oprit la Giurgiu: voiam să surprind cîteva vechi nărăvuri manifestate la început de an...

Şi, după cum veți vedea, am găsit o parte din ele.

NOUAZECI DE MINUTE

— Mai stați o clipă. Acu' sosesc cucoşeii. Fel şi chip o să vedeți...

Mai stau, ce să fac?! Dacă mi-am propus să fiu un Sherlok Holmes pe urmele întîrziaților?...

Dau să mai schimb o vorbă, cînd omul de servici al şcolii mi-arată cu degetul:

— Ia uite-l, cucoşelul!...

„Cucoşul", Dan Bondoc dintr-a VII a A, venea cu viteză de reactor. Ceasul arăta 13 şi 10 minute...

Deodată, îl auzii pe moşneag strigînd:

— Nu intra, cucoşelule, că-i înăuntru profesoara...

Dar Bondoc intrase. Peste o clipă însă, ieşi afară bosumflat.

— Aşa-i că nu ți-a mai dat voie? rise moşneagul.

— A zis că tulbur ora...

5 minute după Dan, sosi gîfîind un băiat dintr-a V-a A, Virgil Stoica, iar 5 minute după Virgil — Enea Gelu, pe care-l credeam ultimul venit... Mă înşelasem însă. Cu o clipă înainte de a se suna de recreație, iat-o, venind agale, şi pe Ancuța Sava. Nu întîrziase, sărăcuța, decît.. 49 de minute!..

La urmă, făcînd socoteala, am aflat că cei 4 copii au întîrziat la un loc nici mai mult nici mai puțin decît... 90 de minute! Nou record pe oraşul Giurgiu!

UN BAIETEL „MANIERAT"

Tot la Şcoala medie nr. 1, am avut plăcerea să aflu despre originala politețe a băieților din clasa a VII-a B.

Pe coridorul care duce la această clasă l-am găsit pe Ghiță Stan.

— Căutați pe cineva? mă întîmpină el curtenitor.

— Da Clasa a VII-a B.

— Poftiți pe aci...

„Bun băiat", zic eu în gînd. „Şi politicos!..."

Mă opresc la jumătatea coridorului. Din clasa a VII a B se apropie de noi, sfioasă, o fetiță. După privirea ei se vedea că ar dori să discute cu noi.

— Pleacă de aici! Şterge putina, ce caşti ochii?... — o întîmpină Ghiță.

Fata se roşi toată. Plecă cu ochii în pămînt, vădit jignită, jenată.

Nepricepînd, nevoind să pricep, îl întreb pe Ghiță:

— Cui te-ai adresat aşa.. „binevoitor!?".

— Lu' asta... Lu' aia care venise aci. Nu poți să scoți o vorbă de ele...

Am rămas pironit locului. Voiam tocmai să-i spun ceea ce credeam despre el; cînd am privit spre uşa clasei însă, m-am răzgîndit. N-aveam cui mă plînge: 7—8 băieți dintr-a VII-a B rîdeau cu hohote, aprobator.

...Oare restul clasei n-are nimic de spus în această privință?

EMIL EMANOIL

Dragă Măriuca,

Vacanța s-a terminat, a început școala, grijile, dar și bucuriile. Și noi am început școala tocmai cu o bucurie — o mică serbare. Să nu crezi însă că a fost o serbare obișnuită, nu. A fost o serbare în cinstea școlarilor din clasa întîi. Ce s-au mai bucurat... Parcă erau frații noștri adevărați!

ROȘCA CORNELIA
comuna Pietroiu raionul Fetești
regiunea Constanța

De vorbă cu

Aveți dreptate, vacanța este într-adevăr plăcută, interesantă, odihnitoare și totuși... Totuși fiecare așteaptă cu nerăbdare deschiderea noului an școlar. De ce? La această întrebare mi-au răspuns aproape toate scrisorile pe care le-am primit în această săptămînă.

„Dragă Măriucă, aștept deschiderea noului an școlar cu multă nerăbdare. Știi de ce? Ca să-mi revăd prietenii, îmi scrie **Voicu Ioan, din comuna Bucerdea, raionul Tîrnăveni.** Trifu Aurel, prietenul meu cel mai bun, a fost plecat din comună, așa că abia aștept să-l văd, îmi este tare dor de el".

„Eu mi-am petrecut bine vacanța. Să nu crezi cumva însă că am uitat de școală, îmi scrie **Egorov Nicolai, din Tulcea.** Am lucrat un insectar foarte frumos. Știi ce cuprinde? Toate insectele care se găsesc în raza raionului nostru. Ce crezi, se vor bucura colegii?"

Se vor bucura, dragă Nicolaie, n-ai grijă. Numai să-l duci cît mai curînd la școală!

Și acum cîteva răspunsuri pentru alți prieteni.

Țiganceș Lucia, satul Recia, com. Răcătău, raionul Bacău. Ai făcut foarte bine că ți-ai învățat sora să numere, să socotească, și chiar să cunoască unele litere. Dar ceea ce ai făcut mai folositor, este desigur faptul că ai învățat-o cum să se poarte cu colegii ei. Pentru toate aceste lucruri, dragă Lucica, te felicit.

Traian Ciuculescu, satul Dionu, raionul Horezu. Îmi pare nespus de bine că schema aparatului morse pe care ți-am trimis-o a fost bună. Dacă ai nevoie, redacția poate să-ți mai trimită și altele. Pînă una alta te informez că a început să apară colecția „Tînărul constructor", unde se publică multe construcții interesante.

Tică Ciofalcă, comuna Buzescu, raionul Alexandria. Nu e nevoie să trag la sorți căruia dintre prieteni să le trimit fotografia.

Un prieten de-al meu, fotograf amator și membru al cercului foto din școală, m-a asigurat că în cîteva zile îmi va face multe fotografii. Atunci am să trimit cîte una tuturor prietenilor mei.

MARIUCA

Drăgulescu Gheorghe este în clasa a VII-a la Școala de 7 ani nr. 14 din Ploiești. **Pe lîngă faptul că este unul din cei mai vechi corespondenți ai gazetei, el are foarte multe preocupări. Este în același timp radiofonist, electrician, filatelist, un pasionat turist și cercetător istoric.**

Împrieteniți-vă cu ei

Donidsolu Sergiu din Dorohoi, str. Grigore Ghica nr. 21, e un filatelist pasionat. El are o colecție mare de timbre din toată lumea. E membru al cercului de filateliști din oraș.

Ionescu Angela e în clasa a VII-a și locuiește pe strada Tabla Buții nr. 61, Tr. Severin. Îi place filatelia, literatura și matematica. Dar mai ales îi place să... brodeze.

Dan Vasilica, București, str. Izvoreanu nr. 4, raionul Nicolae Bălcescu. E mică doar de-o șchioapă, pentru că e de-abia în clasa a III-a. E convinsă că se pricepe la mînuitul creioanelor colorate. De fapt aceasta este și părerea mea. Ar vrea să facă cu voi schimb de desene.

Popescu Iordan locuiește în com. Petroșița, raionul Pucioasa, regiunea Ploiești. Lui îi plac tare mult poeziile, cărțile de povești. De aceea asupra cărților citite vrea să facă cu voi schimb de păreri.

Luntrașul de pe Gilort

Venea de la școală, își lua cele două capre și pornea spre rîu. Aici, la marginea Gilortului, Costică se simțea mai bine ca oriunde. Murmurul liniștit al apei, peștișorii argintii zburînd în sus și în jos ca niște săgeți, pietricelele colorate cu care îi făcea jucării frățiorului mai mic, ciripitul miilor de păsări ascunse în tufele de răchită, toate acestea îl făceau pe băiat să se creadă împăratul acelor locuri. Un singur lucru nu-i era pe plac lui Costică: nu o dată vedea trecînd prin apa Gilortului oameni, femei și copii. Podul era prea departe de locurile acelea și oamenii, ca să nu mai ocolească, se hotărau să treacă prin apă. Văzîndu-i, Costică rămînea pe gînduri și își frămînta mintea: „De ce n-or fi născocind și oamenii noștri așa ceva ca o punte, peste care să treacă?"

Dar tot singur se răzgîndea repede: albia Gilortului era mare, nu putea fi cuprinsă nici cu trei punți dintre cele mai lungi...

Într-o zi, cînd tocmai se găsea la marginea apei, Costică zări pe cealaltă parte a Gilortului o femeie. Purta un sac în spate, sub a cărui greutate se încovoiase și tocmai se pregătea să intre în apă.

— Nu, nu pe acolo, strigă băiatul cît îl ținu gura. E apa adîncă.

Și femeia se supuse, făcînd întocmai cum o povățuise Costică.

★

Costică nu mai avea pic de liniște. Un gînd nu-i tot da astîmpăr: „Cu siguranță, o luntre ar fi minunată!"

Dar cine s-o facă? În cele din urmă găsi. Meșterul nu putea fi decît el.

Chiar în ziua aceea, băiatul începu să lucreze.

— Ce trebăluiești aici fiule? îl întrebă tatăl uimit de ceea ce-i vedeau ochii.

Băiatul tresări și-și șterse stîngaci sudoarea de pe frunte.

— O luntre, tăticule...

— Luntre, zici?... Ce fel de luntre, băiete, că doar pe tine te ține deasupra apei și o albie de spălat rufe!

Costică își încruntă fruntea. Socoti că tatăl ia drept o jucărie ceea ce făcea el și hotărî să-l lămurească, prefăcîndu-se că n-a priceput gluma:

— N-o fac pentru mine, tată, răspunse el liniștit. Apoi, după un timp, adăugă: O fac să treacă oamenii cu ea apa Gilortului.

Tatăl rămase dus pe gînduri. După ce cîntări cu ochii munca băiatului, apucă ferăstrăul și începu să taie scîndurile pe măsura celor scurtate de el. Înțelesese pesemne că ideea fiului său era cît se poate de bună și de aceea hotărîse să-l ajute.

★

Peste Gilort lunecă acum o luntre destul de solidă cu care sătenii trec de o parte și de alta a apei. Vîslașul nu e un om puternic, cu mușchi tari ca oțelul și cu obrajii încercați de vînturi. Abia a terminat clasa a VII-a, din comuna Valea lui Cîine, și se pregătește să meargă la școala profesională. În orice zi dorești să treci Gilortul cu luntrea, Costică Moraru te așteaptă la malul apei, unde-l poți găsi cu micuța lui turmă și cu frățiorul lui.

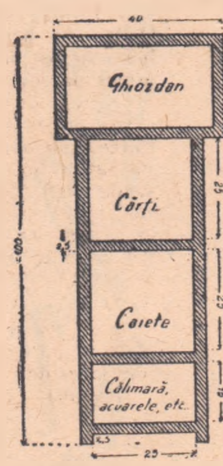
GHEORGHE CHIȚU

O ETAJERA TIP „ȘCOLAR"

MATERIAL
Scîndură de brad, lată de 20 cm, groasă de 2,5 cm; cuie de 4 cm lungime.
UNELTE
Un ciocan obișnuit și un ferăstrău; un creion pentru trasat.
TAIEREA SCINDURILOR
Tăiem cu ferăstrăul 9 bucăți de scîndură, după următoarele dimensiuni:

= Două bucăți a 75 cm. lungime.
= Trei bucăți a 25 cm.
= Două bucăți a 40 cm.
= Două bucăți a 20 cm.

MONTAREA
se va face cu ajutorul cuielor, exact ca in fig. nr. 1.
Este bine ca la montare să cereți ajutorul profesorului de atelier sau al vreunui frate mai mare.

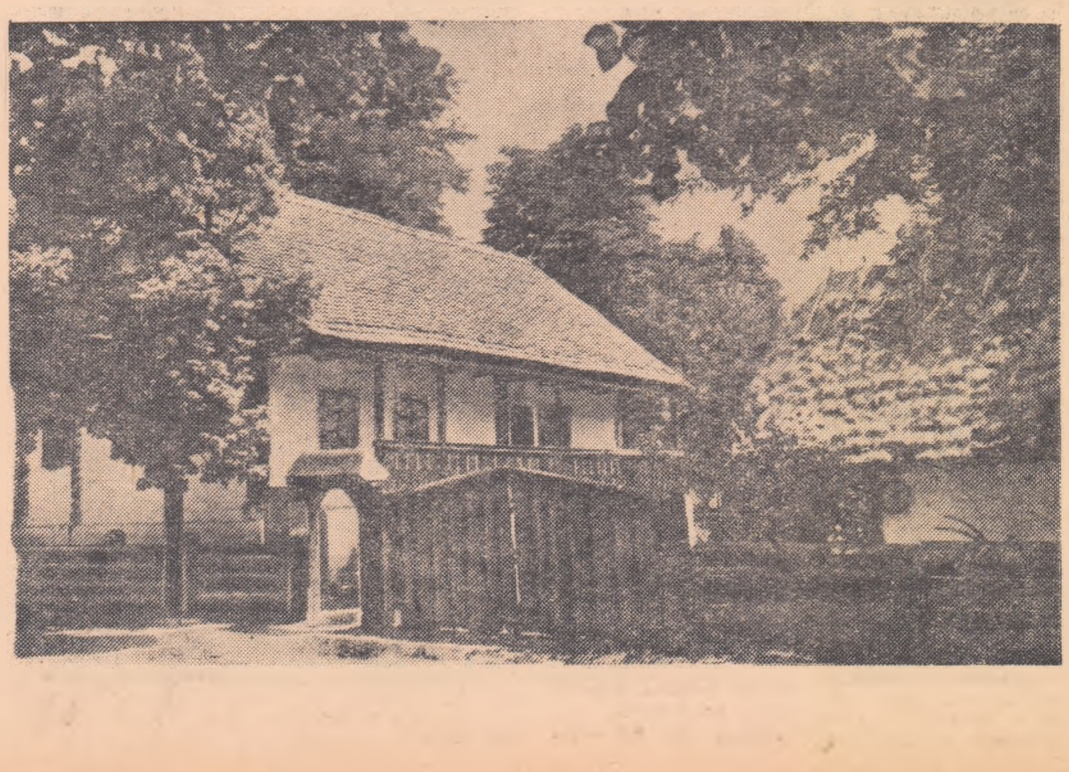

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Satul Drăguș, din regiunea Stalin... Un sat vechi, unde găsești multe aspecte emoționante ale tradițiilor noastre arhitecturale.

Iată o locuință, construită în cel mai curat stil popular. Simplitatea ei, încîntătoare, și pitorescul construcției, atrag în mod deosebit.

...Bucureștenii se îndoiesc? Atunci, n-au decît s-o viziteze. Pentru asta, nu trebuie să meargă pînă în satul Drăguș ci, uzînd de serviciile autobuzului 32, să facă o plimbare prin Muzeul Satului de la șosea unde se găsește această casă, transportată aici, în întregime, de la Drăguș.

LA PRIMA ACŢIUNE

de Nichifor Stere

Să povesteşti un episod din luptele pe care tineretul comunist din Romînia le-a dus în anii grei ai ilegalităţii, nu-i un lucru atît de uşor. In adevăr, nu-i uşor să alegi o singură frîntură dintr-un şir întreg de fapte şi întîmplări, care cuprind ani de zile şi în care ţi-ai lăsat, în fiecare, cîte puţin din inima ta.

...Activam în cadrul unui raion din Bucureşti ca membru al Comitetului Raional al Uniunii Tineretului Comunist. Era în anul 1934, în preajma zilei de 1 Mai. Un an greu, în care măsurile guvernului burghezo-moşieresc deveniseră şi mai sălbatice, ca urmare a marilor lupte muncitoreşti din anul 1933.

Pentru a sărbători ziua de 1 Mai, Comitetul Raional din care făceam parte îşi întocmise un plan de acţiune, în care figurau şi întruniri cu muncitorii la porţile întreprinderilor mari.

Cu mai multe zile înainte de 1 Mai, secretarul raional mi-a comunicat printre altele că eu va trebui să mă pregătesc să vorbesc la „întrunirea zburătoare" de la fabrica Leonida, o întreprindere de montaj şi reparaţii auto, situată nu departe de corpul poliţiştilor din Bucureşti, ceea ce îngreuia desigur îndeplinirea sarcinilor mele. Intrunirea trebuia să aibă loc la ora 12,30, în timpul pauzei de la prînz, cînd muncitorii ieşeau pe stradă, în faţa fabricii.

Aveam 19 ani. Era prima sarcină de acest fel pe care o primeam de la intrarea mea în U.T.C. Emoţionat şi entuziasmat, am alergat într-un suflet la atelierul de fierărie în care lucram, să-i spun tovarăşului meu mai în vîrstă — membru de partid — vestea care mă emoţionase. Privindu-mă cu încredere mă felicită şi mă sfătui:

— „Să vorbeşti cu curaj muncitorilor, să nu ne faci de ruşine, să nu-ţi fie teamă de poliţie chiar dacă te arestează. Noi sîntem cu tine şi nu te vom uita, te vom apăra, te vom ajuta". Apoi mi-a explicat toate amănuntele desfăşurării întrunirii, mi-a cerut să-i repet instructajul pe care-l primisem de la secretarul raional, să-i repet cuvîntarea pe care o voi ţine în faţa muncitorilor. Citeam în ochii lui, pe faţa lui, o satisfacţie, o bucurie tot aşa de mare ca şi a mea.

Intrunirea s-a ţinut cu mult timp înaintea zilei de 1 Mai, pentru ca poliţia să nu aibă vreme să ia măsuri speciale de siguranţă. Am plecat de acasă plin de îngrijorare, căutînd să mă încurajez singur şi amintindu-mi o dată, de două ori, de zece ori, tot ce aveam de făcut, tot ce aveam să spun. Intîlnirea cu secretarul raionului s-a desfăşurat în bune condiţii. Trebuia să mă însoţească o gardă de tineri, dar, intervenind o arestare, din toţi tinerii care trebuiau să mă însoţească pentru gardă nu s-a putut prezenta decît unul singur. Am chibzuit toţi trei, secretarul, eu şi tovarăşul Matei, tînărul care venise să mă însoţească, şi am hotărît să ţinem totuşi întrunirea. Bineînţeles, secretarul organizaţiei U.T.C. nu putea participa.

Ajunşi la faţa locului, am găsit două grupuri mari de muncitori tineri şi vîrstnici, odihnindu-se pe iarbă. M-am adresat încet unui grup:

— Apropiaţi-vă de ceilalţi, că vreau să vă vorbesc, fraţilor! Nu toţi însă m-au înţeles. Am vorbit atunci ceva mai tare şi deodată muncitorii, înţelegînd, s-au apropiat cu toţii de mine, m-au înconjurat în aşa fel încît să nu fiu văzut. Le-am vorbit cum m-am priceput, aproape sugrumat de emoţie, despre ziua de 1 Mai, îndemnîndu-i să lupte în întreprinderea lor pentru respectarea zilei de lucru de 8 ore, pentru dreptul la organizare în sindicat. „Jos fasciştii — duşmanii clasei muncitoare" — nu m-am putut împiedica să strig. Din rîndurile muncitorilor s-au auzit pe şoptite răspunsuri: „Jos fascismul", „Jos războiul", „Trăiască U.R.S.S.".

— Din partea cui ne vorbeşti dumneata? mă întrebă un muncitor. Mi-am dat seama că nu le spusesem în numele cui vorbeam.

— Din partea tineretului comunist le-am răspuns. Şi m-a cuprins o mare mîndrie.

— Bravo, ura! Să trăiască Partidul Comunist şi Tineretul Comunist, strigă un muncitor.

Mi-am luat rămas bun de la ei şi am plecat. Simţeam o adîncă satisfacţie. Aveam impresia că sînt undeva pe un cîmp de bătălie şi că am dat duşmanului o lovitură în plin. Privind în urmă, i-am văzut pe muncitori urmărindu-mă cu admiraţie şi respect.

M-am grăbit spre casă, să-i povestesc tovarăşului Tudor cum s-au petrecut lucrurile. In faţa casei se întindea un maidan pustiu, pe care acum îl traversam grăbit. In gînd îmi repetam micuţa cuvîntare şi momentele intîlnirii, gesticulînd şi vorbind tare. De unde să ştiu că, de după garduri, Tudor şi întreaga familie mă priveau, fericiţi că mă întorsesem cu bine. Acasă m-au felicitat, au rîs puţin de mine şi m-au întrebat de ce gesticulam pe maidan. Le-am spus că mă pregăteam să le spun şi lor cuvîntarea pe care am ţinut-o în faţa muncitorilor. Am petrecut apoi o seară plină de voie bună, una din puţinele seri vesele din anii aceia atît de cumpliţi.

Octavian e mulţumit

Imbrăcat în uniformă, Octavian se plimbă nerăbdător prin curtea şcolii. Priveşte uimit la zidurile impunătoare ale clădirii şi din cînd în cînd aruncă cîte o privire fugară pe coridorul de la intrare. Şcoala în care învăţase la Boz, în raionul Sebeş, era mai mică, dar parcă mai primitoare. Acolo totul îi era cunoscut: colegii, tovarăşii profesori, îngrijitoarele şcolii. Chiar băncile în care învăţase aveau ceva plăcut, care-l făceau pe Octavian să se simtă ca la el acasă. Aici însă totul i se pare schimbat. Totul îi este necunoscut şi parcă... neprietenos. Se va obişnui totuşi. La început aşa îi se pare.

Octavian se opreşte, privind acum spre uşa de la intrare. Un grup de şcolari gălăgioşi au pătruns în curtea şcolii şi vorbesc între ei de parcă ar fi descoperit un nou continent... In urma lor păşesc cîteva eleve liniştite, apoi alţii... şi în scurt timp toată curtea şcolii se umple de larmă. Băiatul priveşte stingher în toate părţile. Nu cunoaşte pe nimeni. Dar uniformele elevilor care seamănă între ele ca două picături de apă îl făcură să se privească involuntar. Un zîmbet de bucurie îi înflori pe buze. Are şi el la fel. Desigur, printre cei din curte vor fi şi colegii lui de clasă şi chiar de bancă. Lucrul acesta îi dădu curaj. Se apropie de nişte şcolari care încercau să joace fotbal cu o castană.

— In gardă! strigă un elev cu cravata frumos aranjată la gît.

Octavian tresări. Văzu castana rostogolindu-se spre el şi uitînd că se află printre şcolari necunoscuţi, se repezi şi o lovi cu bocancul; castana se îndreptă spre un nou jucător.

— Frumos, răsună aceeaşi voce şi Octavian întîlni privirile vesele ale elevilor.

Din clipa aceea totul parcă prinsese aripi în jurul lui Octavian. Lăsîndu-şi servieta lîngă peretele şcolii, se avîntă în gloata jucătorilor. Aproape că nici nu-l mai cunoşteai dintre ceilalţi. Deodată se făcu tăcere. Unul dintre jucători începu să se vaite, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de picior.

— Cine l-a lovit? Să aibă curajul şi să spună pînă nu-l aflu, se foi un vlăjgan mai înalt cu un cap decît toţi.

Se făcu tăcere şi toate privirile se opriră asupra lui Octavian, care răsărise ca din pămînt în faţa vlăjganului.

— Eu l-am lovit, spuse el cu destul curaj. Din greşeală...

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul vlăjganului care amuţise pe loc, se întoarse către „rănit"

— N-am vrut. Nu te supăra, din greşeală...

— Ştiam că tu m-ai lovit, spuse rănitul, dar mi-a trecut. Dă-mi mîna să mă ridic.

După o mică pauză, adăugă:

— Eram sigur că ai să recunoşti. Imi plac băieţii ca tine. O să înveţi la noi? In ce clasă?

— A VII-a!

— Şi eu sînt tot într-a VII-a!

Deodată, clopoţelul puse capăt discuţiilor.

— La clasă, băieţi, răsună vocea unui elev.

Cîţiva şcolari, împreună cu Octavian, porniră spre clasă. O mînă grea însă apăsă umărul lui Octavian.

— Poftim servieta, prietene, îi zîmbi vlăjganul, care găsise prilejul cel mai bun să intre în vorbă cu Octavian. Şi să nu crezi că sînt... bătăuş. Iţi pot spune şi băieţii... — adăugă el.

Şi Octavian îi întinse vlăjganului mîna.

— Prieteni? întrebă acesta.

— Doar n-am fost certaţi — adăugă Octavian.

Şi uite aşa, încă de la prima oră de curs, Octavian Boereanu păşi fără sfială pragul clasei. Se afla doar între prieteni!

Şcoala de 7 ani nr. 1 Sibiu

GH. NEGREA

Luminiţa

Iată-ne în noul an şcolar. Au şi început pregătirile pentru alegeri. Cine ne va conduce? Pe cine vom alege? Sînt întrebări care, desigur, vă frămîntă pe fiecare dintre voi. Trebuie să te gîndeşti bine. Asta a făcut să-mi aduc aminte de o întîmplare petrecută mai de mult. Este vorba tot de o alegere. Fiţi atenţi. Ne întoarcem cu un an în urmă. Octombrie 1956.

★

Domnica, una dintre cele cîteva fete din grupă, nu poate continua să vorbească din pricina băieţilor care începură să strige:

— E bună, e bună! Ce atîta vorbă, s-o votăm pe Luminiţa! Haideţi, cine e pentru să ridice mîna, doar nu vreţi ca din pricina adunării să pierdem meciul de fotbal?

Şi, pentru că într-a VI-a majoritatea o formau băieţii, adunarea s-a terminat într-un timp record; în mai puţin de zece minute, iar Luminiţa a fost aleasă în... „unanimitate" preşedinta grupei.

Dar, după cîteva zile, au început necazurile.

— Ia ascultă, ţi-ai şi luat nasul la purtare? — spuneau băieţii.

— Ce crezi, de-aia te-am ales? Să faci acum pe grozava?

— Nu ţi-am spus o dată să ne laşi în pace?..

In altă zi, întristată, tot din pricina băieţilor, Luminiţa plecă spre casă cuprinsă de tot felul de gînduri. Ajunsă în colţul străzii însă, auzi o fluierătură şi, într-o clipă, se trezi înconjurată de vreo opt băieţi. In fruntea lor era un anume Hriţcu. Inima i se făcu cît un purice.

— Prindeţi-o, fraţilor, să-i arătăm cine sîntem noi!

Adunîndu-şi toate puterile, Luminiţa căută să-şi înfrîngă teama.

— Haide, daţi, nu vedeţi că sînt singură?

Cîteva clipe băieţii rămaseră descumpăniţi.

— Ei, na, asta-i bună! mormăi Hriţcu. Şi, privind-o sfidător, o luă agale în susul străzii, urmat de toţi ceilalţi.

★

In recreaţia mare, Ionescu Mircea, un băiat din clasă, găsi în banca lui un bileţel şi mai multe cărţi de poezii. „Am auzit că-ţi plac mult poeziile — citi el. Ţi-am adus cîteva cărţi. Te rog să ai grijă de ele. După ce le citeşti, să mi le înapoiezi. V. L."

— Ei, asta-i acum! cine e V. L. şi de unde ştie că mie îmi plac poeziile?

Degeaba şi-a bătut capul Mircea să afle de la cine erau cărţile. N-a reuşit. Abia după vreo două săptămîni s-a lămurit totul. Intr-o dimineaţă, de cum intră pe poarta şcolii, află că la gazeta de perete s-a afişat un articol despre el.

— Sigur, Luminiţa asta iarăşi şi-a bătut joc de mine. Să vezi numai ce-am să-i fac...

Cînd începu să citească articolul, Mircea rămase însă năuc. „...Nu e de mirare de ce Ionescu Mircea, din clasa a VI-a, are note bune la limba romînă. El îndrăgeşte foarte mult literatura. Aproape tot timpul liber şi-l petrece în tovărăşia cărţilor. Ii plac mult poeziile..." Işi aruncă repede ochii pe iscălitură.

(Continuare în pagina a VII-a)

La închiderea paginii

Zilele trecute, la Şcoala medie mixtă din comuna Pechea — raionul Galaţi — a avut loc o adunare la care au participat activele pionereşti ale detaşamentelor. Cu acest prilej, au fost stabilite datele la care vor avea loc alegerile, precum şi măsurile ce trebuie luate în vederea acestui eveniment.

●

De cum intri în clădirea Şcolii de 7 ani nr. 10 din Brăila, poţi vedea la tot pasul lozinci şi grafice care reprezintă zilele în care vor avea loc alegerile de grupă, detaşament şi unitate, pentru fiecare clasă în parte... Peste tot nu se discută decît despre acest lucru. „Pe cine vom alege preşedinte de grupă?... Dar de detaşament?"

Răspunsul la aceste întrebări nu-l vor afla decît după alegeri.

Este sigur însă de acum că în activele pionereşti nu vor intra decît cei mai buni!

Tot la Brăila, şi tot în cinstea alegerilor a fost iniţiată o întrecere între şcoli pentru strîngerea sticlelor şi borcanelor goale.

Pînă acum, cele mai bune rezultate au fost obţinute de pionierii de la Şcolile de 7 ani nr. 6 şi nr. 16.

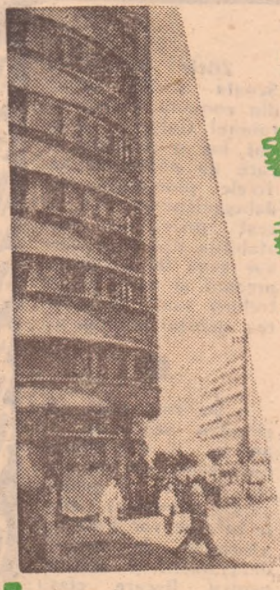
Intrecerea însă continuă.

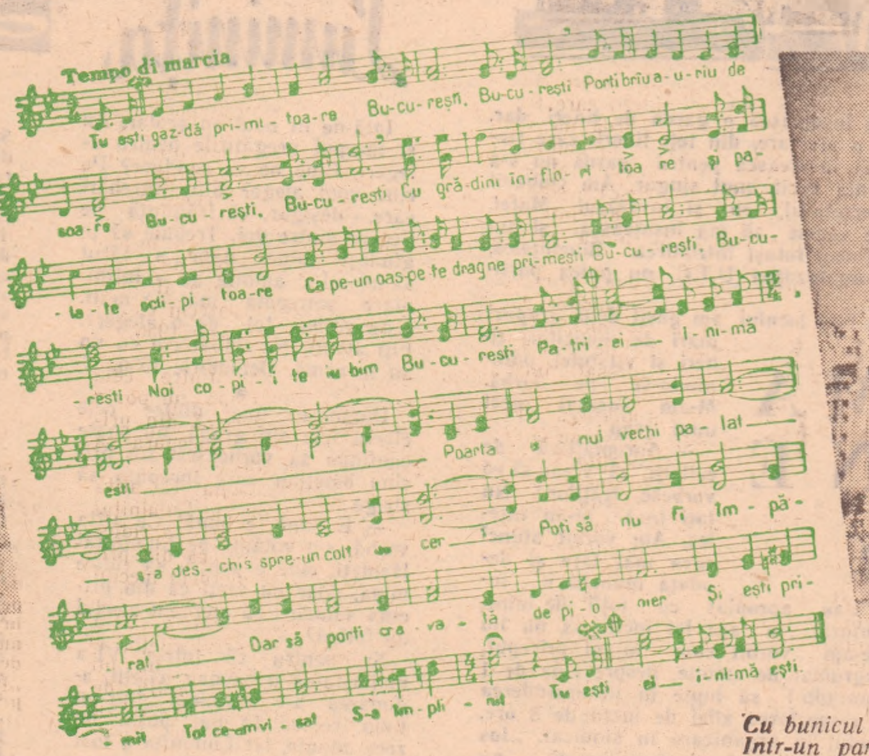

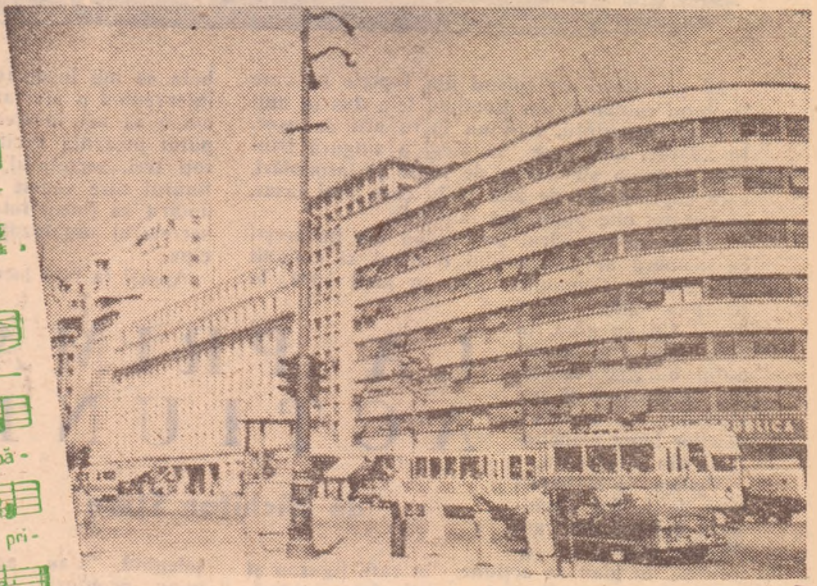
PORT NAŢIONAL DIN SALIŞTE

TE IUBIM BUCUREŞTI

MUZICA: AUREL GIROVEANU
TEXT: MARIN TRAIAN

Cu bunicul m-am plimbat
Intr-un parc ca din povești,
In bazin am înotat,
Călușeii, roate,
M-au fermecat...
Parcu-nsorit
și pe bunic
l-a-ntinerit!

Ann Hoghart

Cămaşa cea tristă

Ann Hoghart — scriitoare engleză pentru copii — conduce unul din cele mai cunoscute teatre de păpuși din Anglia.

In rîndurile următoare, veți afla una din frumoasele ei povestiri.

★

A fost odată o bătrînică. Era bună și blîndă, dar veșnic tristă. Orice neplăcere, cît de mică, o punea la suflet. Dar chiar și atunci cînd nu avea neplăceri bătrînica tot tristă era.

Si iată că, într-o zi, buna bătrînică hotărî să coasă o cămașă pentru nepoțelul ei Tom. Tom locuia cu părinții, la un alt capăt al orașului.

Bunica luă o bucată mare de pînză, o croi și începu să coasă. Cosea bunicuța și își depăna amintirile. Cîndva fusese și ea mică așa ca Tom. Ii părea rău după vremea aceea de de mult. Se gîndi că acum e tare bătrînă și că nu va mai fi niciodată tînără și drăguță. Incepu să plîngă, încetișor.

Apoi își aduse aminte cum cosea odinioară cămăși pentru soțul ei. Incepu să plîngă și mai tare: soțul ei murise de mult, de mult. In loc să se liniștească, bunica parcă într-adins se gîndea numai la lucruri triste. Avea copii. Ei crescuseră mari, se căsătoriseră și unul cîte unul plecaseră de lîngă ea. Acum, nevestele lor cos cămășile pentru ei. Iar bunicuța a rămas singură singurică și nimeni nu mai are nevoie de ea.

Se întristă atît de mult la gîndurile acestea încît începu să plîngă și mai tare. Se înțepă la deget. Degetul începu să sîngereze și s-o doară. Acum într-adevăr avea de ce să plîngă, și bătrîna începu să bocească cît o țineau puterile.

Cămașa observa totul. Ea auzea plînsetele și simțea cum picurau lacrimile peste ea. De aceea își zise: „Se vede că lumea în care va trebui să trăiesc e foarte tristă și mi se pare că am înțeles cum trebuie să mă căznesc să fiu tot mai necăjită și să întristez și pe alții cît mai mult. Dacă oamenii fac așa, înseamnă că așa se și cuvine".

Bunica cusu cămașa, o înveli frumos și o duse nepoțelului său. A doua zi dimineața, mama îi spuse lui Tom să îmbrace cămașa cea nouă și adăugă: „Tom, bunica ți-a cusut o cămașă minunată, fii atent să n-o murdărești".

Tom se îmbrăcă cu ea și fugi să mănînce. Dar cămașa începu dinadins să-l strîngă la gît. Il supăra atît de tare, încît băiatul făcu mofturi la masă, se supără, stătu îmbufnat. Toată ziua, acasă și la școală, cămașa îl strînse la gît și-l enervă.

Tom răspunse prost la lecții, îl supără pe profesor și în cele din urmă izbucni în plîns.

Acasă, cămașa se porni să-l gîdile la spate. Tom nu mai putu de supărare și o lovi pe surioara sa Jenny. Pentru asta, mama îl pedepsi și nu-i mai dădu porția de căpșuni. Din nou curseră lacrimi, iar ziua aceea fu cu adevărat o zi nenorocită!

In sfîrșit, o păți rău și cămașa: urcîndu-se într-un pom, Tom se agăță de o creangă, căzu și rupse cămașa de jos pînă sus. Băiatul fu trimis la culcare, iar cămașa transformată într-o cîrpă: era atît de rău sfîșiată, încît nu mai era chip să fie reparată.

Mama lui Tom era o femeie bună, mereu veselă și mulțumită. A doua zi, se apucă să facă curățenie. Ștergea praful

cu cămașa ruptă și cînta tot timpul. Prin fața ferestrelor treceau cunoștințe și mama le saluta cu prietenie și voioșie. In sufletul ei era numai bucurie: avea un soț bun, copiii ei erau sănătoși și ascultători.

Cămașa se gîndi: „Mare minune! Nu cumva în lume nu e chiar atît de trist?"

Se strînse atunci într-un ghemotoc rotund și moale. Se așeză mai comod în mîna mamei și începu s-o ajute din răsputeri la ștersul prafului. Toată mobila începu să strălucească tare de tot. Tatăl și copiii, venind acasă, se minunară, atît de frumos era în casă.

Mama, arătînd spre cămașa ruptă, spuse:

— Uitați-vă ce cîrpă minunată. Numai cu ajutorul ei am făcut curățenia aceasta grozavă!

Cămașa stătea într-un colț, mîndră și fericită; tristețea ei dispăruse ca prin farmec.

cărți noi pentru voi

Farmecul cărții lui **Edmondo de Amicis intitulată Cuore (Inimă)** s-a revărsat asupra multor generații de adolescenți. Eroii povestirilor din volumul „Cuore" sînt copii de vîrsta voastră, copii curajoși și inimoși care săvîrșesc fapte de neuitat. Din volumul „Povestiri din volumul Cuore" veți afla povestea lui Marco — micul genovez care străbate mii de kilometri în căutarea mamei sale, vă va rămîne neuitat chipul micului erou lombard care și-a dat viața pentru patria sa, îl veți cunoaște pe Giulio care își ajută familia lucrînd noaptea în taină, în locul tatălui său, pe bunul Ceccillo care veghează zile întregi la căpătîiul unui bătrîn suferind, pe atîția alți copii ai poporului italian.

★

Cele cîteva poezii din volumul **„Ultima Bancă"** de **B. Zahoder** vă vor încînta, cu toate că sînt prezentate într-o traducere anevoioasă. Vă veți împrieteni cu Tolea, micul violonist care stă ceasuri întregi și studiază, veți vedea cum Petea, din vina unei pisici buclucașe, nu-și poate face lecțiile. In poezia „Bătălia navală" veți vedea cum Vova și Petea se joacă în timpul orei în banca din fund de-a războiul pe apă și veți afla care dintre ei a ieșit învingător.

★

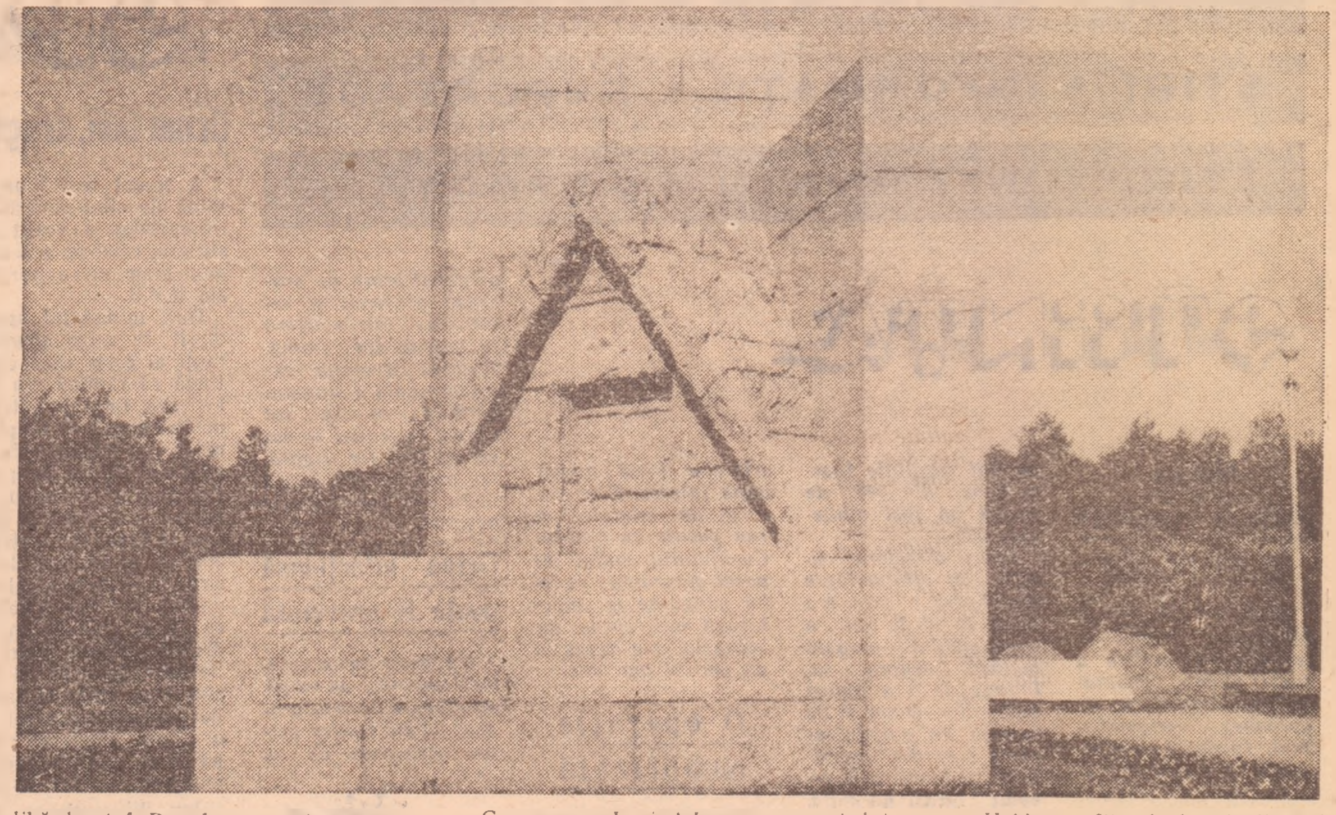
Despre vremi în care cei de seama voastră nu aveau copilărie vă vorbește cartea **Tamarei Pînzaru** intitulată **„Intîmplări triste"**. Intr-una din povestiri autoarea ne înfățișează viața unei familii de la țară. Copiii din această familie suferă de frig și foame. Singura lor bucurie este bunicul care le povestește în fiecare seară o poveste. Bunicul ia parte într-o zi la vînătoare și aduce copiilor o vulpe pe care argații boierului o uitaseră în pădure. Bătrînul împăiază vulpea, pentru a le face o bucurie... De unde să bănuie bietul moșneag că avea să plătească scump „furtul" vulpii. Povestirea despre care este vorba se intitulează „O fărîmă de bucurie". Alături de ea, se mai află în volum și alte povestiri reușite.

ILEANA DRAGOȘ

Amintiri despre Lenin

(Moş Emilianov povesteşte)

La circa 30 de kilometri de Leningrad, se găseşte localitatea Razliv. Astăzi Razlivul este aproape un orăşel, cu locuinţe frumoase, case de cultură şi nelipsitele instalaţii de televiziune, ale căror antene se înalţă cu sutele în orice sat din Uniunea Sovietică. Cu mulţi ani în urmă însă, înainte de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, Razlivul era un sat prăpădit, aruncat în mijlocul unor mlaştini, cu drumuri greu de străbătut. Dar tocmai pentru aceste motive Comitetul Central al Partidului a hotărît să folosească Razlivul ca loc de refugiu pentru Lenin, urmărit de junkeri. Aci a locuit el o bună bucată de vreme. Din presă şi din povestiri ştiam multe despre Razliv. De data aceasta, am avut însă prilejul să aflu cîteva amănunte direct de la...

...MOŞ EMILIANOV

...Aşa îi spune toată lumea la Razliv şi este de neînchipuit, pentru orice grup de vizitatori, să treacă prin Razliv fără să-l vadă şi să stea de vorbă cu el. Locuinţa lui, în a cărei magazie a stat Lenin, este astăzi muzeu, şi alt muzeu s-a clădit în plin cîmp, acolo unde se găsea cea de a doua ascunzătoare, o colibă de stuf. Dar despre toate vom mai vorbi mai tîrziu. Să-l ascultăm deocamdată pe bătrînul acesta, care a depăşit vîrsta de 70 de ani, dar care este încă plin de tinereţe. Moş Emilianov povesteşte cu mult haz, acolo unde este vorba de întîmplări hazlii.

Moş Emilianov povesteşte...

— Fireşte, vreţi să vă povestesc despre Lenin, doară nu despre mine — se adresează el grupului de turişti care i-au năpădit ograda. — Şi ce să vă povestesc? — Moşul cade pe gînduri, dar se preface, ştie el bine ce să povestească. Haideţi cu mine!. Ii ia pe toţi şi îi duce în faţa magaziei despre care am pomenit mai sus. Magazia are un pod, iar podul o uşă, acum deschisă, ca să se poată vedea ce e înăuntru. Acolo e o masă şi un scaun. Iată — explică moş Emilianov — „biroul" lui Lenin. Aci lucra fără încetare, zi şi noapte. Mai tîrziu se pare că copoii au adulmecat ceva. Atunci am arendat o bucată de pămînt cu fîneaţă şi Lenin — sub alt nume, fireşte — a devenit „argat". Acolo a fost clădită o colibă acoperită cu stuf, pe care, desigur, o s-o vedeţi.

Ei, şi acum ascultaţi o întîmplare: Lenin trebuia să plece în Finlanda iar eu, împreună cu alţi doi tovarăşi trimişi de partid, trebuia să-l conducem pînă la tren. Grea treabă! Jandarmii mişunau peste tot!

Era o noapte întunecoasă. Lenin mergea între noi pe o potecă unde nu vedeai nimic nici la o jumătate de pas. Din cînd în cînd ne opream. Ni se părea că auzim paşi. Intr-un rînd, chiar am auzit. Ne-am pitit într-un tufiş şi am aşteptat acolo. Dar paşii s-au depărtat.

Grozav om, Lenin! La un moment dat a trebuit să trecem rîul care se umflase. S-a dezbrăcat şi a intrat în apă.

— Nu vă e teamă că vă înecaţi, tovarăşe Lenin? — l-am întrebat.

— Inotul a fost sportul meu preferat în copilărie — a răspuns Lenin.

Iar după ce-am ajuns dincolo, Lenin, în timp ce se îmbrăca, şi-a exprimat regretul că totuşi n-a avut prilejul să înoate, pentru că apa fusese mică. Deşi era frig afară, Lenin nici n-a tremurat şi nici n-a răcit după baia aceea rece. Nici o clipă nu i-a dispărut buna dispoziţie. Veselia lui Lenin a făcut ca prima parte a misiunii să ni se pară uşoară.

Iată-ne ajunşi în apropierea gării. Lucrurile începură să se complice. Pe peron se găseau jandarmi şi am văzut şi doi ofiţeri. Pe unul dintre ei îl cunoşteam din vedere. Era nepotul unui bogătaş, coproprietar la o fabrică din apropiere.

Lenin, împreună cu cei doi tovarăşi, a rămas ascuns într-o hîrtoapă în spatele gării. Trebuia ca, în clipa cînd trenul intra în staţie, să-l ia din mers, să se urce în cabina locomotivei, de unde să continue drumul ca mecanic de locomotivă.

Tot plimbîndu-mă gură cască pe peron, am atras atenţia ofiţerilor.

— Ia vino încoace! — mă cheamă unul dintre ei, nepotul fabricantului. Ce cauţi pe aici?

— Ce caut? Ia, aştept trenul — i-am răspuns făcînd pe prostul.

— De unde eşti? Unde lucrezi?

—Sînt de aici şi lucrez la fabrică — şi spusei numele fabricii al cărei coproprietar era unchiul său.

In clipa aceia trenul intră în gară, iar ofiţerii părură că nu se mai interesează de mine. Am priceput însă că, dacă voiam ca Lenin să se poată urca în tren, trebuie să le distrag atenţia.

— Dobitocul de patron — începui din nou cu glas tare.

— Cum ai spus? — răcni nepotul „patronului meu".

— Dobitocul de patron... — repetai senin.

— Hei! — ofiţerul chemă cîţiva jandarmi. Era înfuriat foc. — Ia luaţi-l pe ăsta!

Lumea se adunase în jur. Unii rîdeau, alţii îi rugau pe jandarmi să mă lase în pace, că sînt prost. Ce să vă mai spun, se iscase acolo aşa hărmălaie, că ofiţerii şi jandarmii uitaseră de tren, care, avînd oprire numai cîteva minute, plecase între timp din gară. Pe locomotivă se afla Lenin, în calitate de... mecanic. Cu o sprinteneală uimitoare pentru vîrsta lui se căţărase pe scara dreaptă a locomotivei şi-şi luase în primire „slujba".

Pe mine mă duseră la postul de jandarmi şi-mi dădură drumul, după ce-mi traseră cîteva palme. Dar ce-mi păsa! Fiecare dintre noi şi-ar fi jertfit şi viaţa pentru Lenin. Eram atît de fericit că Lenin se afla în siguranţă, încît m-am dus acasă cu căciula pe-o ureche. Aci am găsit adunată multă lume, iar nevasta mă bocea. Cineva îi adusese vestea că s-a iscat o încăierare, iar eu am fost omorît.

— Taci, nevastă — i-am strigat, — că ţi s-a întors mortul acasă!

COLIBA LUI LENIN...

...se găseşte afară din sat, la vreo doi kilometri. Fireşte, nu mai e tot aceea de acum peste 40 de ani, pentru că nu s-ar fi putut păstra atîta amar de vreme. Forma ei este însă respectată, iar ierburile care o acoperă sînt mereu împrospătate. Alături, se găseşte muzeul, care în afară de fotografii, cuprinde şi obiecte ce i-au slujit lui Lenin: ceaun, furcă, ba sînt păstrate şi ultimele lemne, pe jumătate arse, de care s-a servit Lenin înainte de a pleca. Atît de mare este dragostea oamenilor sovietici pentru Lenin, încît, prin locurile unde a trăit el, sînt păstrate şi cele mai neînsemnate lucruri care i-au aparţinut sau de care s-a folosit.

In faţa muzeului se află un monument de piatră dăruit de muncitori, monument pe care-l vedeţi şi în fotografie. El reprezintă intrarea colibei de la Razliv.

A. WEISS

ANECDOTE DIN VIAŢA OAMENILOR CELEBRI

Nu s-a gîndit la asta

Intr-o seară de iarnă, celebrul fizician Newton lucra în laborator. Făcîndu-i-se frig, îşi trase scaunul lîngă soba în care ardea un foc bun. La un moment dat soba începu să dogorească. Atunci Newton chemă servitorul şi-i spuse puţin răstit:

— Ia, omule, soba numaidecît. Nu vezi că mă frige?

— Nu credeţi c-ar fi mai bine să mutaţi scaunul mai departe de sobă?

— Ai dreptate, răspunse Newton. La asta nu mă gîndisem.

Se-ntîmplă şi minuni!

Marele nostru actor Constantin Nottara juca odată într-o dramă istorică. Rolul cerea ca, după un schimb de replici, personajul pe care-l interpreta să-şi ucidă partenerul. La momentul oportun, el scoase pistolul de la brîu şi trase, rostind replica:

— Mori!

Din ce motive însă nu se ştie, regizorul de culise uită să declanşeze împuşcătura.

Pentru a salva situaţia, Nottara aruncă inciudat pistolul şi trăgîndu-şi spada, o „străpunse" pe condamnată. In acel moment răsună şi împuşcătura.

Fără să-şi piardă cumpătul şi mai ales fără să dea timp spectatorilor să se dezmeticească, Nottara exclamă:

— Cînd vrea domnul, şi sabia puşcă!

Foarte simplu

Un american care vizita Constantinopolul nu se mai sătura admirînd o moschee.

— Cum construiţi asemenea turnuri înalte? se adresă el unui trecător.

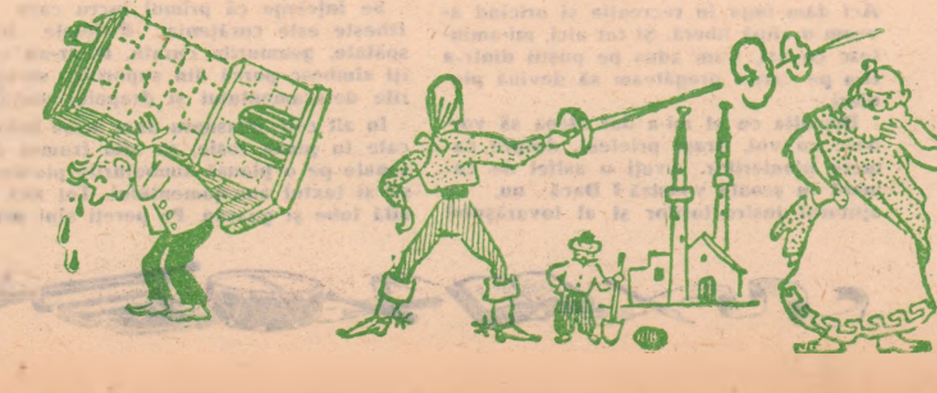
— O, prea onorate străin! Lucrarea este foarte simplă: săpăm un puţ strîmt şi adînc, apoi îl întoarcem pe dos, răspunse cel întrebat.

Depinde

Intr-un grup de poeţi în care se afla şi Sofocle, se discuta despre metoda de lucru. Marele dramaturg şi poet declară că a lucrat patru zile la trei versuri.

— Hm! se miră un poet mediocru. Patru zile pentru trei versuri! In acest timp eu aş fi scris o mie de versuri.

— Se prea poate, dar versurile astea n-ar fi trăit decît patru zile, răspunse Sofocle.

ŞTIRI * INFORMAŢII * REPORTAJE
ŞTIRI * INFORMAŢII * REPORTAJE
ŞTIRI * INFORMAŢII * REPORTAJE

ŞTIINŢA

Miopia poate fi vindecată în 20 de zile

Medicii din Kursk folosesc în prezent electroterapia pentru a trata miopia (bolnavul nu vede decît de aproape), astigmatismul, (vederea deformată a liniilor) şi

presbitia (boală care face pe cineva să nu vadă decît de departe).

Perfecţionînd o metodă descoperită de medicii chinezi, specialiştii sovietici fac să treacă prin pleoapa de sus a bolnavului un curent galvanic electric de voltaj slab. Se repetă zilnic cîte o şedinţă de 10—20 de minute, după care pacientul trebuie să rămînă cu ochii închişi un sfert de oră.

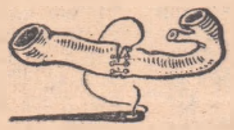
Primele tratamente au dat rezultate foarte bune: din 844 de cazuri au fost vindecate 566.

Insuşi directorul clinicii de oftalmologie din Kursk, care era miop de 40 de ani, a experimentat această metodă asupra sa, înainte de a o aplica bolnavilor. După 20 de şedinţe de galvanizare a pleoapei superioare, vederea sa a devenit iarăşi normală.

„Mecanizarea" medicinii

Mecanizarea cucereşte tot mai multe domenii de activitate. Dar v-aţi gîndit oare că va cuceri şi medicina?

In laboratorul central de cercetări pentru optică şi mecanică

fină din Budapesta, s-a construit un aparat pentru suturarea (coaserea) venelor şi arterelor. Pînă acum, după intervenţiile chirurgicale, arterele erau cusute cu mîna. Cu ajutorul noului aparat suturarea vaselor sanguine se efectuează mai repede, iar bolnavul este expus la un pericol mai mic.

O operaţie complicată

Numai cu cîţiva ani în urmă, operaţiile de inimă erau cu totul excepţionale. Dar ştiinţa medicală dezvoltată de azi permite intervenţii chirurgicale atît de complicate, încît se pot vindeca chiar unele conformaţii defectuoase din naştere. Aceasta, pentru că anesteziile de azi fac ca timpul să fie de partea medicului şi — lucrul cel mai important — pentru că s-a putut crea o inimă — plămîn artificială. Să nu vă închipuiţi că ea înlocuieşte inima şi plămînul pacientului. Nu. Inima-plămîn artificială permite o circulaţie a sîngelui în afara corpului. Sîngele din venele bolnavului operat este deviat la sosirea sa la inimă, oxigenat printr-un procedeu artificial şi reintrodus într-o arteră la ieşirea din inimă. Această circulaţie extracorporală a sîngelui permite ca în tot timpul operaţiei inima să nu mai fie irigată, iar medicul să poată lucra atît timp cît este necesar.

Gripa infecţioasă poate fi prevenită

Un grup de cercetători sovietici au reuşit să prepare un nou produs chimic contra gripei infecţioase. Ei au

perfecţionat prin aceasta descoperirea unul medic indian, care a dat primul vaccin de acest fel. Este vorba de „Cutizon", care a început să fie folosit în trei noi spitale din Moscova.

Vă daţi seama ce înseamnă această realizare numai gîndindu-vă la valul de gripă infecţioasă care a bîntuit în ultimele luni în Asia şi într-o mare parte a Europei.

SPORT

Drum bun, dragi sportivi!

A trecut mai bine de o săptămînă de cînd sunetul argintiu al trompetelor a vestit pînă departe sfîrşitul celei de a X-a ediţii a campionatelor internaţionale de atletism ale R.P.R.

Dar, minunatul **spectacol atletic** oferit de către sportivii reprezentanţi ai celor cinci continente continuă să rămînă viu în inimile celor care, timp de patru zile, pe vreme frumoasă şi pe ploaie, l-au urmărit din tribunele Stadionului Republicii. Cine-l va putea uita pe Constantin Grecescu, pe acest tînăr sportiv a cărui dîrzenie şi putere de luptă este extraordinară? Cu 300 de m înainte de linia de sosire, în întrecerea de 1.500 m, se găseau în frunte Sokolov, Grecescu, Kiss, Iohansson, Constantinidis. Pe ultimii metri trei sportivi, Sokolov, Grecescu şi Constantinidis sînt însă umăr la umăr. Incurajat de publicul entuziast, Grecescu, cu o ultimă sforţare, reuşeşte să rupă firul, sărind epuizat, însă învingător, la linia de sosire.

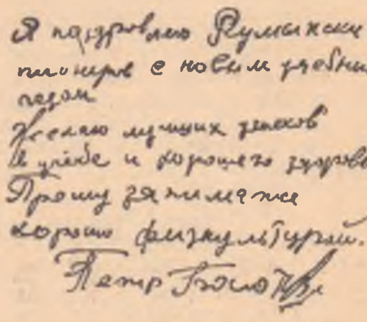
Ion Wiesenmayer, care a trecut de vîrsta tinereţii, dar a cărui inimă a rămas tot tînără, a ridicat de nenumărate ori tribunele în picioare, făcînd ca pe cel mai înalt catarg să fie înălţat de două ori tricolorul romînesc.

Victoriile sportivilor noştri vor face ca în toate ţările lumii să se ducă vestea patriei noastre.

Oare cine o va putea uita pe Taisia Cencik, tînăra sportivă din îndepărtatul Celiabinsk, care era pe punctul de a doborî recordul mondial la săritura în înălţime? Taisia, deşi a făcut de puţin timp primii săi paşi în sport, a reuşit acum, la cei 21 de ani ai săi, să doboare din nou recordul Uniunii Sovietice, trecînd ştacheta înălţată la 1,75 m şi să-l egaleze pe cel european, deţinut de Iolanda Balaş.

Dar tot în aceste zile am avut ocazia să vedem cum greutatea trece limitele celor 18 m. **Parry O'Brien** o aruncă la 18,55 m. Este cea mai bună performanţă la această probă realizată pînă acum în Europa. Pentru execelentul său rezultat zecile de mii de spectatori care l-au urmărit cu atenţia încordată îl răsplătesc cu nesfîrşite ropote de aplauze.

Şi acum, ca încheiere, am vrea să vă mai spunem că, înainte de plecare, atletul sovietic Piotr Bolotnikov, cîştigătorul probei de 10.000 m, v-a adresat cîteva cuvinte, pe care le puteţi citi mai jos.

Ii felicit pe pionierii romîni cu prilejul începerii noului an şcolar. Le doresc cele mai bune să[illegible] la învăţătură şi multă sănătate. Ii sfătuiesc să se ocupe cît mai mult cu sportul.

PIOTR BOLOTNIKOV

Vă place oina?
... Lui Simion Gheorghe şi Georgescu Gheorghe din Otopenii de sus le place foarte mult!

O adunare deosebită

In cinstea celei de a 40-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, în numeroase şcoli au loc întîlniri ale pionierilor cu luptători din ilegalitate. La acest lucru s-au gîndit pionierii din Cîmpina şi cei din localitatea Marghita de lîngă Oradea. Iată cîteva amănunte:

E cunoscut faptul că Janos Herbak, luptător ilegalist a activat în raionul Marghita din regiunea Oradea iar mai apoi a fost întemniţat la Doftana.

Dat fiind lucrul acesta, pionierii din comuna Marghita şi cei din oraşul Cîmpina, în apropierea căruia se află Doftana, au hotărît să ţină o adunare comună cu tema „Janos Herbak — erou al clasei muncitoare".

Astfel pionierii din Marghita vor organiza întîlniri cu tovarăşii de luptă şi prietenii lui Herbak, iar cei din Cîmpina vor cerceta activitatea lui din închisoare şi vor face monografia Doftanei.

In numerele noastre viitoare vă vom ţine la curent cu această adunare, prin publicarea celor mai interesante însemnări.

JOC ŞTIINŢIFIC

Patru marinari naufragiază în Oceanul Ingheţat de Nord şi cu mare trudă reuşesc să ajungă pînă la Pol, unde îi întîmpină un vînt puternic.

— Bine că am ajuns la Pol — zise unul dintre ei. Vîntul acesta de nord-vest n-o să ţie o veşnicie...

— O să ne odihnim puţin aici, între apusul şi răsăritul soarelui, şi vom prinde forţe noi — adăugă al doilea.

— Apoi ne vom continua drumul spre răsărit — îşi dădu cu părerea al treilea. Poate întîlnim ceva vapoare...

Dar al patrulea marinar le spuse rîzînd:

— Fiecare dintre voi aţi spus cîte o prostie.

Cei trei îl priviră surprinşi.

— Cum adică? întrebară ei, intrigaţi.

— Gîndiţi-vă mai bine şi veţi afla greşelile făcute.

Oare voi puteţi să le aflaţi şi să le explicaţi înaintea lor?

SA INTRAM, DRAGI PRIETENI

De cîte ori mă întîlnesc cu prietenul meu Alexandru îmi place să-mi amintesc despre primele detaşamente de pionieri, despre întîmplări şi fapte de atunci. Anii care au trecut nu sînt mulţi la număr, dar oricum sînt opt, ceea ce nu înseamnă prea puţin.

Aşa se face că, întîlnindu-l zilele acestea pe Alexandru, ne-am amintit despre locul în care ne plăcea mult să ne ducem amîndoi, camera pionierilor. Şi amintirile au început să se reverse...

— Pentru mine camera pionierilor a fost locul cel mai îndrăgit din şcoală. Aci dam fuga în recreaţie şi oricînd aveam o clipă liberă. Şi tot aici, mi-amintesc ca azi, i-am adus pe puştii dintr-a II-a pe care-i pregăteam să devină pionieri...

Discuţia cu el mi-a dat ideea să vorbesc cu voi, dragi prieteni, despre camera pionierilor. Aveţi o astfel de cameră în şcoala voastră? Dacă nu, cu ajutorul instructorilor şi al tovarăşului director să vi-o organizaţi deîndată. Cu munca şi strădania fiecărui pionier în parte se poate realiza.

Dar ca să ştiţi cum, să facem împreună o vizită într-o asemenea cameră.

Ne întîmpină pionierul de servici care are grijă de ordine. Instructorul superior şi colectivul de conducere a unităţii se îngrijesc ca în fiecare zi alt pionier să fie de servici şi camera să fie deschisă tot timpul zilei (cei care învaţă dimineaţa fac de servici după amiază şi invers).

Se înţelege că primul lucru care te izbeşte este curăţenia. Podelele bine spălate, geamurile curate. Dintr-un colţ îţi zîmbesc parcă din suporturi, steagurile detaşamentului şi drapelul unităţii.

In alt colţ, deasupra unei mese îmbrăcate în pînză roşie, se află frumos desenate pe o planşă simbolurile pionereşti şi textul angajamentului. Tot aici se află tobe şi goarne. Pe pereţi sînt prinse lozinci. In mijloc o masă mai mare, scaune sau bănci. Aici se pot aşeza pionierii cînd îşi ţin adunările, cînd au loc discuţii, cînd se primesc noi pionieri.

Să deschidem sertarul mesei sau dulapul şi vom găsi acolo toc, cerneală şi tot ce este necesar activului pionieresc şi instructorului, pentru lucru.

Vreţi poate să facem o pauză. Ei bine, putem juca şah, domino, sau să răsfoim reviste. Iar dacă rămînem mai mult timp putem citi chiar o carte pentru că aici găsim o mică bibliotecă, colecţii de reviste şi ziare pentru copii.

Poate vreţi să ştiţi cîte ceva din activitatea pionierilor din această unitate? N-aveţi decît să răsfoiţi paginile jurnalului unităţii şi jurnalele detaşamentelor care se află tot aici. Aţi priceput că în camera pionierilor în care am intrat este centrul de activitate al unităţii. Aşa şi trebuie să fie. Aici, fiecare pionier — fiecare şcolar intră cu drag, cu respect.

AL. MIHU

LUMINIȚA

(Urmare din pag. a III-a)

Vișan Luminița. Atunci se dumiri și, ca și cînd ar fi fost ars de un fier roșu, începu să strige:

— Pulbere, vino repede încoace, am descoperit.

— Ce ai descoperit?

— Știu cine e V. L.; știu de la cine sînt cărțile de poezii.

— Ce cărți? Ce V L.?

— Cum, nu-ți mai aduci aminte de ziua aia în care m-am pomenit în bancă cu niște cărți de poezii? Acum știu cine mi le-a adus: Vișan Luminița.

Cîteva clipe tăcură amîndoi. Apoi fugiră să spună și celorlalți băieți.

Deși, după cum ați văzut și voi, lucrurile au început să se îndrepte, și cu asta totul s-a lămurit, aș mai vrea să vă redau doar cîteva din însemnările Lum niței:

...„In adunarea de grupă pe care am ținut-o ieri, am dramatizat „Scrisoarea a III-a" de Eminescu. Nici nu mi-am închipuit că Ionescu, Pulbere, Hrițcu și Nedelcu se vor pregăti atît de bine. Parcă ar fi fost artiști adevărați."

...„Sînt bucuroasă că în grupa noastră nu mai sînt pionieri cu note rele. De fapt și notele 3, acum către sfîrșitul anului, sînt din ce în ce mai rare".

...„A avut dreptate tovarășa instructoare cînd mi-a spus: „dacă știi să te împrietenești cu cei pe care îi conduci, reușești întodeauna." De lucrul acesta m-am convins și eu. Acum sînt foarte mulțumită de băieții din grupa mea. Sînt sigură că, orice i-aș ruga, sînt gata să facă imediat. E drept, și eu mă port frumos cu ei. Aproape că nu există duminică în care să nu ne întîlnim cu toții; fie că ne jucăm, fie că mergem la cinematograf sau învățăm împreună".

Acum, cînd vor începe alegerile pe grupă, sînt sigur că băieții dintr-a VII-a o vor alege tot pe Luminița. Și tot în unanimitate. Insă, de data aceasta, nu de frică să nu piardă cumva meciul de fotbal, ci pentru că, într-adevăr, Luminița merită să fie președinta lor.

Școala medie Alexandria

RADU POPA

Pe un vas pescăresc

De două săptămîni vasul nostru gonea pe-ntinderea Mării Negre. Cu prova înaltă, suplu, rapid, el despica cu eleganță valurile, îndreptățindu-și nu-[illegible] grațios de „Pa-[illegible]a furtunii".

Pe bord, unsprezece oameni împreună cu căpitanul Nicon Berideri. Noaptea, dacă se întîmpla să fim departe de țărm, mecanicul șef oprea motorul și vasul plutea „în derivă", dus alene de curenți și de vînt. Sub noi, apa adîncă de peste o mie de metri ascundea, poate nu departe, ceea ce căutam de atîta timp: pește.

Dimineața părăsisem golful Caliacra, salutați de pescarii bulgari și o pornisem spre careul V-11, în care baza (Constanța) anunța bancuri importante de pește Ajunși în regiunea respectivă, fiecare om din echipaj (inclusiv eu, care, desigur, nu eram pescar) scruta depărtările; căpitanul, sus la comandă, îmi dădu-[illegible] mona, și privea cu binoclu; sus, la gabie, telegrafistul, cu un alt binoclu, iar pe punte, la prova și la pupa, ceilalți. Pînă și bucătarul nostru, Vania, își lăsase crătițele și privea după bancurile de pești.

— La stînga! Cincisprezece grade la stînga!

...La strigătul telegrafistului, căpitanul îmi luă timona și, după indicațiile acestuia, începu să conducă vasul spre pata de culoare închisă ce se zărea în stînga noastră, nu departe, și spre care ne îndreptarăm privirile cu toții.

Incepu o urmărire pasionantă, o întrecere inegală: vasul putea cu ușurință să întreacă bancul, dar acesta avea posibilitatea să se dea la fund. Și atunci... totul se sfîrșește.

Pescărușii zburau încontinuu deasupra peștilor.

Ne-am apropiat hotește, privind cu îngrijorare crestele albe care se iveau pe valuri și care ne stricau tot planul

— Nea Nicon (și nu „tovarășe căpitan"), din dreapta curge un banc de delfini!

...Se vedeau într-adevăr înaintînd, ca niște torpile, și, sărind din cînd în cînd după aer, aceste mamifere inoportune. Vor speria peștii și toată urmărirea noastră va fi zadarnică. Eh, fire-ar să fie! Am luat-o înaintea delfinilor. Gîrgîrul, uriașul năvod industrial, lung de trei sute de metri și adînc de treizeci, era gata.

— Mola! (dați-i drumul!).

Doi oameni coborîseră în barca dinainte pregătită și aveau un capăt al năvodului. Cu viteză, pescadorul făcu un ocol de 360° și, cînd cercul se închise toți răsuflarăm ușurați.

— Vira! (ridicați!)

Motorul auxiliar a fost pus în funcțiune și, cu ajutorul mașinilor speciale de pe bord, am început să tragem gîrgîrul pe punte. După trei ore, toți eram obosiți și nervoși: peștii, speriați de delfini, scăpaseră nevătămați. Cînd doi se ceartă (noi și delfinii), al treilea cîștigă (peștii!).

Ei, să nu le porți pică acestor animale urîcioase? Și parcă spre a ne face în necaz, ceata de delfini zburda pe lîngă vas...

După cîteva momente însă, am început să-i privim mai atent. Prea săreau sus: semn de furtună! Curînd primirăm și confirmarea telegrafistului care a adus buletinul meteorologic: furtună de gradul 7. Repede la adăpost. Nu atît pentru vas, care s-ar fi distrat, ci pentru noi.

Țin minte că mă culcasem în patul meu de la pupa, după sfatul lui Roncea Vasile, unul dintre pescari, cînd mă trezii izbit de tavan, aruncat în pat, iar în tavan și așa mereu...

...A doua zi am fost mai norocoși. Pe la prînz am lansat din nou și de data asta peștii n-au mai putut să scape. Nu vă mai spun cît era de gustos borșul pescăresc. Pe punte, prețioasa noastră încărcătură sclipea în razele lunii. Noaptea, tîrziu, am văzut clipind depărtat farul de la Constanța

CONSTANTIN ILIE

Un veteran al pescuitului în deltă

1 Octombrie, sărbătoare națională a Chinei populare

SĂRBĂTOARE LA PEKIN

1 octombrie 1951. O simplă filă dintr-un jurnal de zi în care sînt strînse atîtea amintiri dragi din anii de studenție petrecuți la Pekin. Recitesc însemnările și în fața ochilor îmi reapare Pekinul în sărbătoare.

Era o dimineață limpede de toamnă pe care o poți întîlni numai la Pekin, o toamnă care nu cunoaște decît un singur fel de ploaie: ploaia arămie a frunzelor uscate și un cer de azur.

Intreaga universitate s-a trezit o dată cu zorile. Așteptam cu înfrigurare prima întîlnire cu Pekinul în sărbătoare; și mai doream ceva: să-l vedem pe tovarășul Mao Țze-dun. Ca studenți străini am avut cinstea de a fi invitați la tribună. Demonstrația avea să aibe loc în uriașa piață „Tien An Men" (piața Păcii Cerești) din centrul orașului. Mai erau cîteva minute pînă la începerea demonstrației. Toate privirile erau ațintite spre tribuna oficială care, așezată la o mare înălțime, domină întreaga piață. Tribuna oficială este de fapt o clădire în stil chinezesc cu marginile acoperișului recurbate și străjuită de un grilaj de piatră sculptat în stil național. Toată e împodobită cu tradiționalele lampioane roșii lucrate dintr-o mătase foarte subțire. Apariția la tribună a tovarășului Mao Țze-dun a stîrnit puternice ovații.

Parada a fost deschisă la ora 10 de către trupele Armatei Populare de Eliberare care au fost primite cu aplauze furtunoase, așa cum merită de altfel să fie cinstit ceea ce are mai dîrz și mai demn poporul chinez: ostașii săi.

După ce s-a terminat parada forțelor armate, au intrat în piață coloanele de demonstranți. Intr-un minut piața a fost inundată de o mare de steaguri multicolore. Este un obicei al chinezilor ca în zilele de sărbătoare să poarte mii de steaguri lucrate dintr-o mătase vaporoasă, de o neasemuită bogăție de culori.

In frunte pășeau muncitorii de la căile ferate. Apoi, deodată, a apărut în fața ochilor noștri un tablou neobișnuit. Un tablou pe care numai China ți-l poate oferi: cîteva mii de toboșari îmbrăcați în costum bleumarin cu tobele în formă de butoiașe împodobite cu panglici roșii. Mișcarea lor uniformă și ritmică pune stăpînire dintr-odată pe întreaga piață.

Coloana însuflețită a celor 15 mii de pionieri, sutele de porumbei și de baloane colorate pe care le-au avîntat spre cer, au adus cu ele emoționanta priveliște a bucuriei care domnea peste întinderi. Au urmat apoi coloanele muncitorilor din capitală și ale țăranilor din împrejurimi care au demonstrat cu care alegorice și grafice pentru a arăta tuturora cum știu ei să cinstească marea sărbătoare națională. Aducînd cu ei ceva din prospețimea tinereții și din bucuria de a trăi a întregului popor chinez liber, au demonstrat apoi sportivii.

După ce ultima coloană a trecut, mulțimea din piață s-a apropiat de tribuna oficială, salutînd în semn de dragoste și recunoștință pe conducătorii Partidului Comunist Chinez care a dus poporul spre victorie.

Sărbătoarea s-a prelungit pînă la miezul nopții. In piața „Tien An Men" au venit zeci de mii de oameni, o masă imensă care cînta, dansa și se înveselea sub razele puternice ale proiectoarelor.

Așa a luat sfîrșit minunata zi de 1 octombrie a anului 1951. Ne-am înapoiat la universitate și am așternut pe filele jurnalului de zi tot ce am simțit. Dar nu, mă înșel, mi s-a părut doar că am pus pe hîrtie toate simțămintele. In realitate, n-am fost în stare nici atunci și nici acum să spun ceea ce mi-a stăpînit mintea și inima încă multă vreme după ce liniștea s-a lăsat peste universitatea adormită: că e multă bucurie și veselie la Pekin, că e multă dorință de pace, și de viață, că e multă forță și mai ales că nici nu ne dăm seama cît de aproape sîntem de îndepărtatul Pekin prin aspirațiile comune către un viitor mai bun.

TONI RADIAN
absolventă a universității din Pekin

Realizări din Republica Populară Chineză

S-a încheiat măreața construcție de pe fluviul Iantzî și anume podul Uhansk. In 11 luni au fost montate 22 mii tone de construcții de oțel, cu 800 mii de nituri. In curînd peste primul pod de pe fluviul Iantzî vor merge trenuri, automobile și pietoni.

Regiunea Tibetului mai poartă denumirea de „Acoperișul lumii". Pînă acum cîțiva ani singurul mijloc de transport în această regiune a munților acoperiți cu zăpezi veșnice, erau doar măgarii și caii!

Astăzi călătorul prin aceste locuri găsește o rețea de șosele de mai multe mii de kilometri.

In regiunea muntoasă pe malul fluviului Daduke — provincia Sinciun — a apărut un orășel nou, Șimean (Azbest). Are doar 3600 de locuitori dar e renumit în toată lumea. Din azbestul extras din această regiune se prelucrează fibre care ating o lungime de 128 cm. Din ele se fabrică țesături. Sînt cele mai lungi fibre de azbest din lume.

Acum opt ani, în orașul Lancijou nu găseai nici conducte de apă, nici cale ferată, nici autobuze. Azi orașul are o uzină de prelucrare a petrolului, o centrală termică și a devenit un însemnat nod de cale ferată. In apropierea orașului, pe fluviul Huanhe — se construiește o hidrocentrală. Acum opt ani trăiau aici doar 150 de mii de locuitori, azi trăiesc 650 de mii. In oraș sînt multe magazine, un teatru, o fabrică de medicamente, de textile, o universitate și multe școli medii.

ȘTIRI * INFORMAȚII * REPORTAJE

ȘTIRI * INFORMAȚII * REPORTAJE

ȘTIRI * INFORMAȚII * REPORTAJE

Concursul CELOR ISTEȚI

Atențiune

REPUBLICĂM PROBLEMELE CONCURSULUI

ETAPA I

Clasele a IV-a și a V-a

Seria I

1. Vara, în Moldova, copiii fac o excursie. In mijlocul cîmpului zăresc un pom singuratic.

— Să ne odihnim la umbră, strigară ei. Ajunși acolo, unul a făcut o observație, de altfel adevărată: pomul avea coroana mai bogată într-o parte, înspre un anumit punct cardinal. A explicat și de ce.

Care este acel punct cardinal?

— **Sud**
— **Nord-vest**
— **Est.**

2. De ce alunecă schiurile pe zăpadă?

— **din cauza terenului înclinat.**
— **din cauza topirii unui strat subțire de zăpadă.**
— **din cauză că tălpile schiurilor sînt unse cu ceară.**

3. In ce parte își orientează cîrtița canalul prin care scoate țărînă?

— **spre est**
— **spre sud**
— **spre nord**

4. Trăgînd cu arcul, oștenii lui Ștefan cel Mare au ales altarul mănăstirii:

— **Suceava**
— **Putna**
— **Neamț**

Seria II

1. Unde a învățat Ion Creangă?
— **la Fălticeni**
— **la Humulești**
— **la Iași**

2. Capra neagră, animal rar al crestelor stîncoase, se mai găsește astăzi în R.P.R. în munții:
— **Retezat**
— **Bucegi**
— **Făgăraș**

3. In care din aceste trei regiuni se găsește lotusul original din Egipt?
— **Constanța**
— **Craiova**
— **Oradea.**

4. Construiți cu trei chibrituri un triunghi echilateral. Mutați apoi numai unul din aceste trei chibrituri și mai adăugați unul. Ce ați obținut?

— **un pătrat**
— **un romb**
— **un dreptunghi**

Seria III

1. Cîțiva tăietori de lemne se odihnesc în pădure, lîngă trunchiurile unor copaci tăiați de curînd.

— Curios, copacul acesta era de vîrsta mea, zice unul dintre ei. Cum a putut face el această constatare?
— **după înălțimea copacului**
— **după grosime**
— **după cerculețele de pe trunchi**

2. In care din aceste opere întîlnim expresia „drăgăliță doamne":
— **„Amintiri din copilărie"**
— **„Dănilă Prepeleac".**
— **„1907 din primăvară pînă-n toamnă".**

3. Care din aceste trei plante se întrebuințează în medicină:
— **lăcrămioara**
— **ghiocelul**
— **laleaua**

4. Frunzele de ciuboțică se pot transforma în țepi datorită lipsei de:
— **lumină**
— **căldură**
— **apă**

Seria IV

1. Cînd vă jucați mai bine cu aeromodele voastre de hîrtie:
— **pe vînt**
— **pe timp noros**
— **pe vreme senină**

2. Cărui poet aparțin versurile:

„Cîntă rîndunica iară:"
— Eu de mult te chem afară!
Cățelușul și el vine
— Hai și joacă-te cu mine!
Vrăbii zboară pe tot locul,
Vezi, așa e vesel jocul".

— **Gr. Alexandrescu**
— **G. Coșbuc**
— **G. Topîrceanu.**

3. Indicați țara în care se află o coloană de fier care n-a ruginit niciodată, deși a fost ridicată acum mai bine de cîteva secole:
— **Canada**
— **China**
— **India**

4. Cu ajutorul a 6 bețe de chibrit cîte triunghiuri echilaterale puteți obține:
— **2**
— **3**
— **4.**

ETAPA I

Clasele a VI-a și a VII-a

Seria I

1. Ați citit „Soarta toboșarului" de A. Gaidar? Cum îl cheamă pe eroul principal?

— **Serghei**
— **Nichita**
— **Vitea**

2. Unde se află Polul frigului în emisfera nordică:

— **la Polul Nord**
— **în partea nord-estică a Siberiei**
— **la nordul Capului Nord**

3. Vă indicăm titlul a trei poeme. Spuneți care dintre ele e scris de marele poet rus, A. S. Pușchin.

— **Călărețul de aramă**
— **Poltava**
— **Țiganii**

4. Care din acești 3 exploratori au cercetat regiunea Polului Nord?
— **Amundsen,**
— **Nansen**
— **Nobile.**

5. In localitatea Svinița de pe Dunăre, a sosit un mare cazan pentru o fabrică. Pe el se poate descifra eticheta cu orașul de unde a fost trimis: Timișoara! Cum a sosit la Svinița?

— **cu trenul**
— **pe apă**
— **cu avionul**

6. Cine este autorul romanului din care am extras rîndurile următoare:

„Gheorghiță svîcnea de plîns cu ochii acoperiți de cotul drept înălțat la frunte. Oase risipite, cu zgîrciurile umede albeau țărîna. Botforii, tașca, chimirul, căciula brumărie erau ale lui Nechifor. Era el acolo, însă împuținat de dinții fiarelor. Scheletul calului, curățit de carne, sub tarniță și poclăzi, zăcea mai încolo.

Femeia răcni aprig:

— Gheorghiță!

Flăcăul tresări și se întoarse. Dar ea striga pe celălalt, pe mort".

— **Ion Slavici**
— **M. Sadoveanu**
— **Liviu Rebreanu**

Seria II

1. Unde se găsește răspîndit astăzi arborele de pîine?
— **India**
— **Oceania**
— **Africa**

2. Căruia dintre următorii chimiști i se datorește actuala scriere a formulelor chimice?
— **Săns-Iacob Berzelius**
— **Antoine Lavoisier**
— **Justus Liebig**

3. Cînd cauciucurile unui automobil sînt noi, indicatorul de viteză arată exact. Dar cînd cauciucurile vor fi uzate, indicatorul de viteză va arăta:
— **mai mult**
— **mai puțin**
— **tot atît.**

4. La pol este mai frig decît la ecuator, fiindcă:
— **polul primește mai puțină căldură de la soare**
— **razele soarelui cad oblic**
— **razele sînt reflectate de zăpadă**

5. Numele unui oraș din țara noastră este format din: un mijloc de transport, o unitate de măsură a timpului, un oraș și în același timp o apă. In care din aceste regiuni se află orașul amintit?
— **București**
— **Oradea**
— **Timișoara**

6. Un mare navigator denumește noul ținut descoperit de el Venezuela — ceea ce în limba italiană înseamnă „Mica Veneție" — după asemănarea locuințelor lacustre întîlnite acolo cu așezarea Veneției pe apă.

Cine a fost acest navigator?
— **Cristofor Columb**
— **Amerigo Vespucci**
— **Bartolomeo Diaz**

Seria III

1. Cînd există electricitate în atmosferă?
— **în ianuarie**
— **în septembrie**
— **în iulie**

2. Pe o plajă stă un om întors cu spatele spre mare. In imediată apropiere, un scafandru lucrează sub apă cu fața spre țărm. Deodată, la suprafața apei are loc o puternică explozie. Ce credeți voi, care dintre cei doi oameni și-a întors mai repede fața spre locul de unde s-a auzit sgomotul?
— **scafandrul**
— **omul de pe țărm**
— **amîndoi deodată**

3 Ce spectacole aveau loc în Colosseum, uriașa arenă a Romei, ridicată în secolul I, al erei noastre?
— **lupte de gladiatori**
— **lupte între animale**
— **aruncarea creștinilor pentru a fi sfîșiați de animale**

4. Trei pionieri discută despre viteza de rotație a pămîntului. Primul arată că pămîntul se învîrtește cu aceeași viteză pe întreaga sa suprafață (1435 m/sec.). Al doilea susține că viteza maximă este numai la ecuator, apoi spre poli descrește, dar nu e de acord cu al treilea, care susține că în unele locuri ale globului omul poate depăși viteza de rotație a pămîntului. Care are dreptate?
— **primul**
— **al doilea**
— **al treilea**

5. Care din acești trei artiști bine cunoscuți istoriei a fost în același timp sculptor, arhitect și poet:
— **Michel Angelo**
— **Leonardo da Vinci**
— **Rembrandt.**

6. Nu se știe precis cine și cînd a inventat cîntarul, totuși pe zidurile unui templu a fost descoperit un desen vechi de 5000 de ani care reprezenta o balanță-cumpănă cu două talere, asemănătoare cu cea din zilele noastre. Ne puteți spune cărui popor aparține imaginea acestei străvechi balanțe?
— **chinez**
— **egiptean**
— **arab**

Seria IV

1. Iată un fragment din însemnările unui vînător: „Am debarcat într-o mică localitate din Congo, la mijlocul toamnei anului 1956. De atunci și pînă în primăvară, mai precis pînă în aprilie 1957, am ucis doi lei și șase tigri".

Citind acest text, spuneți dacă vînătorul e
— **german**
— **sudanez**
— **indonezian**

2. Doctorul care a îngrijit rana de la picior a lui Ștefan cel Mare, în ultima parte a vieții domnitorului, era
— **german**
— **italian**
— **evreu**

3. Cinematograful a apărut la noi în țară în anul
— **1920**
— **1889**
— **1896**

4. La stațiunea sovietică „Polul N. 4", doi exploratori s-au înțeles, înainte de culcare, ca a doua zi în zori să plece împreună să exploreze partea de vest a banchizei.

Cu puțină atenție (amintindu-vă de o curiozitate a acestei regiuni de pe glob), spuneți cînd a avut loc înțelegerea de mai sus
— **în februarie**
— **în iunie**
— **în decembrie.**

5. De care dintre acești copaci e legat un nume de seamă din istoria poporului nostru:
— **gorun**
— **stejar**
— **tei**

6. Pentru a vedea cui îi revine cinstea de a fi efectuat primul zbor cu dispozitive mai ușoare decît aerul, s-au purtat discuții aprinse. Știți de ce naționalitate au fost primii aviatori?
— **greacă**
— **chineză**
— **romană**

Răspunsurile se trimit la Redacție, pe adresa:

București, P-ța Scînteii, redacția „Scînteia pionierului" — Pentru „Concursul celor isteți".

Răspunsurile (pentru toate problemele clasei, într-un plic), se primesc pînă la 15 noiembrie a.c., data poștei.

Cîștigătorii vor primi următoarele premii:
— CEASURI DE MÎNĂ,
— BICICLETE
— ECHIPAMENT SPORTIV

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii" tel 7 60 10 : 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".